

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobců: a) J. M.
b) Rohozecký okrašlovací spolek, z. s.
se sídlem Malý Rohozec 4, 511 01 Turnov
jednající Mgr. L. B., předsedou spolku

proti
žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje
se sídlem U Jezu 642/2A, Liberec

za účasti: 1. KAMAX, s. r. o., IČ: 47455705
se sídlem Nudvojovice 1474, 511 01 Turnov
zast. advokátem JUDr. Danielem Novotným, Ph.D., společníkem AK
Novotný & Partner, s. r. o., se sídlem Valdštejnovo náměstí 76, Jičín
2. Z. J.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. února 2020, sp. zn. OÚPSŘ
311/2019 OSŘ, č. j. KÚLK-15264/2020 OSŘ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl žalovaný odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov, stavebního úřadu (dále také jen „Stavební úřad“ ze dne 30. 9. 2019, sp. zn. SÚ/2266/18/PET, č. j. SU/19/5055/PEJ (ve výroku žalovaného výroku evidentně chybou v psaní uvedeno PET – pozn. soudu), a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Stavební úřad výrokem I. vydal podle § 81 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění rozhodném pro danou věc (dále také jen „stavební zákon“), rozhodnutí o změně vlivu užívání pro instalaci kalící linky a indukční linky do stávající skladové haly, čímž se stane ze skladovací haly hala výrobní – jedná se o stavbu čp. 494 Vesecko na pozemku st. p. č. 1000 v k. ú. Daliměřice. Výrokem II. současně povolil dle § 126 a 127 stavebního řádu změnu v užívání stavby stávající skladové haly na halu výrobní čp. 494 Vesecko, na pozemku st. p. č. 1000 v k. ú. Daliměřice (dále také jen „Stavba“). Výroky III. a IV. stanovil podmínky pro změnu vlivu užívání a podmínky pro nový účel užívání Stavby.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou brojili žalobci v první řadě proti tomu, že Stavba nesplňuje požadavky na zachování kvality prostředí a zdravých životních podmínek uživatelů okolních staveb. Ve vztahu k této problematice uplatnili hned několik námitek. Tvrdili, že výkonem žalovaného rozhodnutí (tedy povolením a následným zahájením, popř. dokončením Stavby) by vznikla zejména žalobci a) újma na jeho vlastnickém právu k jeho nemovitostem (rodinný dům, přilehlé pozemky) v dané lokalitě. Hluková zátěž způsobená již nyní provozem ve Stavbě znemožňuje dle jeho vyjádření nerušený spánek, ve dne nelze větrat, posedět na zahradě a jsou dny, kdy na sebe musí sousedé přes plot křičet, aby se vzájemně slyšeli. Zvuk je kontinuální – je spojen právě s tímto provozem.
4. Změnou v užívání Stavby a jejím následným trvalým provozem by tak byla zhoršena kvalita prostředí a pohoda bydlení v domě žalobce a), zejména z hlediska obtěžování hlukem, ale i znečišťujícími látkami v ovzduší a prašností. Žalobci dále konstatovali, že z podkladů, které sami zmiňují v podané žalobě, nadto vyplývá, že provoz Stavby je umístěn v místě, kde může být již za současného stavu hluková zátěž hraniční, stejně jako mohou být hraniční i koncentrace znečišťujících látek v ovzduší. Tyto skutečnosti ale nebyly dle mínění žalobců v řízení spolehlivě zjišťovány (odkázali v tomto směru zejména na stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 14. 8. 2013, č. j. KHSLB 18867/2013).
5. Žalobci mají dále za to, že narušení pohody bydlení není vázáno pouze na splnění limitů stanovených právními předpisy (např. limitů hlukových, znečištění ovzduší apod.), přičemž je vždy třeba zkoumat konkrétní podmínky v daném místě. Upozornili, že pohodou bydlení se rozumí souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bylo bydlení zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů a aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení. Po zkušenostech se stávajícím provozem Stavby žalobci ovšem naznali, že hluková zátěž působící na okolní nemovitosti je větší, než se původně předpokládalo a navrhované rozšíření provozu tento stav ještě zhorší. Shrnutí tak, že ačkoliv uvedené vlivy mohou být podlimitní, v souhrnu působí na okolí v rozporu

s požadavky § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v platném znění, a § 10 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v platném znění. Podstatou daných námitek tak není skutečnost, že by daný záměr nesplňoval limity pro hluk nebo znečištění ovzduší, ale jsou jí negativní vlivy navrhované změny, které v součtu s negativními vlivy stávajícího provozu nepřipustně narušují kvalitu daného prostředí. Touto otázkou se nicméně správní orgán I. stupně ani žalovaný dostatečně nezabývali.

6. Žalovaný vycházel z premisy, že obytné domy [včetně nemovitostí žalobce a)] byly postaveny v místě, kde již působí stávající provoz – jedna kalící linka, tedy pokud do území přibude další (kalící linka), nemá to vliv na zátěž na okolí, které zůstane přiměřené místním poměrům. Žalobci shrnuli, že nemovitosti byly postaveny na konci průmyslové zóny v zadní části areálu pivovaru, přičemž jiný průmysl v okolí v době jejich výstavby nebyl. Situování domů bylo zvoleno tak, aby hluk z provozu pivovaru nepronikal k obytným domům. Toto prostředí bylo narušeno provozem stávající linky (první kalící linky), které by nicméně samo o sobě nemělo být důvodem pro další zhoršování tohoto stavu. Žalobci nesouhlasí, aby byla druhá kalící linka povolena pouze s odkazem na fakt, že je již v daném místě jedna kalící linka umístěna je. Provoz pivovaru ani dalších staveb v nové průmyslové zóně nepůsobil nadměrný a z poměrů daného místa vybočující hluk, vybočující hluková zátěž započala až se zprovozněním kalící linky, která má být nyní rozšířena (dojde k navýšení výroby, s ní spojené manipulace s materiálem a nákladní dopravy). Nárůst zátěže na okolí shledávají jako zcela nepřipustný.
7. Žalobci se nedomáhají prostředí, které bude svou kvalitou odpovídat prostředí vilové zástavby, pouze uvádí, že již stávající provoz působí obtěžování okolních bytových nemovitostí i nad míru přiměřenou poměrům daného území (určeno pro výrobu a skladování). I v něm lze očekávat určitou zvýšenou míru hluku či znečištění, avšak ani ta nemůže překročit míru přiměřenou poměrům daného území. Měření hluku, které bylo provedeno v roce 2016, neodpovídalo skutečnému hluku emitované danou stavbou v jejím běžném provozu, přičemž nyní povolená změna tento stav ještě zhorší.
8. V dalším žalobním bodu žalobci namítali, že nebylo prokázáno, že Stavba splňuje požadavky právních předpisů na ochranu před hlukem. Požadovali, aby soud přezkoumal následující podklady, které vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Konkrétně závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 27. 2. 2018, č. j. KHSLB 02371/2018, a je potvrzující přezkumné závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 20. 2. 2019, č. j. MZDR 54194/2018 – 4/OVZ. Měření hluku, z něhož tyto dokumenty vycházejí, nemělo odpovídat skutečnému provozu daného areálu (k tomu viz výše).
9. V pořadí třetí žalobní bod se věnoval otázce souladu záměru s územně plánovací dokumentací města Turnov. Žalobci zastávají názor, že předmětný záměr nesplňuje regulativy Územního plánu Turnov na využití daného území. Upozornili, že kalení je postup používaný v metalurgii při zušlechťování oceli a patří do oboru hutnictví. Šrouby nadto nejsou hotovými výrobky, ale výrobky, které se používají v další výrobě. Těžký průmysl je označen pro průmysl, v němž nejsou výrobky určeny pro konečného spotřebitele, nicméně se užijí ve výrobě další. Právě tak tomu je v projednávaném případě. Jedná se rovněž o výrobu obtěžující své okolí spadem znečišťujících látek v ovzduší, a tedy i z tohoto pohledu o činnost nepřipustnou (dle Územního plánu Turnov). Výroba kromě již uvedeného zatěžuje životní prostředí i toxickými a zapáchajícími látkami, či

vysokými požadavky na množství a kvalitu technologické vody. Orgány územního plánování se ovšem těmito aspekty projednávané věci nezabývaly. Z tohoto důvodu žalobci požadují, aby nadepsaný soud přezkoumal závazné stanovisko Městského úřadu Turnov, odboru rozvoje města, ze dne 4. 4. 2018, č. j. ORM/18/373 a současně i je potvrzující přezkumné závazné stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 24. 9. 2019, KULK 18028/2019 (sp. zn. OUPSŘ 56/2019/OUP).

10. Žalobci navrhli zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
11. Krajský soud doplňuje, že žalobci zároveň požádali o přiznání odkladného účinku žaloby, kterému nebylo usnesením ze dne 13. 5. 2020, č. j. 30 A 41/2020 – 54, vyhověno.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 5. 2020 přdestřel, že veškeré námitky, které žalobci uplatňují v nyní podané žalobě, byly vznášeny i v průběhu správního řízení a žalovaný se s nimi, dle svého názoru, vypořádal řádně.
13. Požadavky na zachování kvality prostředí a zdravých životních podmínek uživatelů okolních staveb jsou sice důvodné, ale nemohou být vykládány bezvýhradně. O vzniku průmyslové zóny v dané lokalitě bylo rozhodnuto schválením platné územně plánovací dokumentace. V jejím kontextu je nutno posuzovat následné vydání navazujícího společného územního rozhodnutí o změně vlivu užívání území a rozhodnutí o změně užívání stavby, čímž se mění účel užívání stavby ze skladové haly na halu výrobní. Argumentace žalobců je založena na jejich zcela subjektivním vnímání dané situace, proti které v podstatě nelze argumentovat. Žalovaný má za to, že argumenty žalobců, které nejsou podpořeny fakty, nejsou schopny zpochybnit konkrétní podklady, o které správní orgány opřely svá rozhodnutí.
14. Námitky žalobců sice mají racionální základ, ovšem nelze shledat žádný uchopitelný způsob, jak se s nimi vypořádat. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (jeho rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58) žalovaný doplnil, že právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.
15. Žalovaný je toho názoru, že splnění požadavků právních předpisů na ochranu před hlukem bylo podloženo příslušnými závaznými stanovisky, této problematice se nadto věnoval obsáhle na str. 16 a násl. napadeného rozhodnutí. Argumentace žalobců není podložena žádnými relevantními závěry, pokud ti chtěli zpochybňovat zpracování hlukové studie, byli povinni to prokázat studií vlastní.
16. Ve vztahu k otázce údajného nesouladu záměru s územně plánovací dokumentací žalovaný odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 61/2018 - 56.
17. Žalovaný na základě výše uvedených skutečností navrhl zamítnutí žalob.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

18. Společnost KAMAX, s.r.o., (stavebník) sdělila nadepsanému soudu, že bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Dne 15. 5. 2020 se rovněž k projednávané žalobě vyjádřila. K námitce, že stavba nesplňuje požadavky na zachování kvality prostředí a zdravých životních podmínek uživatelů okolních staveb upozornila, že shodné námitky byly vysloveny již během řízení před Krajským soudem v Hradci Králové vedeném pod sp. zn. 30 A 71/2014 i v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 61/2018. Žalobou napadené rozhodnutí pouze reflektovalo závěry, které byly v rozhodnutích tohoto soudu vysloveny. Žalovaný dle jejího názoru vysvětlil dostatečně, že posuzovaná stavba nenarušuje vlastníky okolních nemovitostí hlukem a nemění pohodu bydlení v průmyslové zóně. Ve vztahu k námitce, že nebylo prokázáno, že stavba splňuje požadavky právních předpisů na ochranu před hlukem, doplnila, že i tato problematika byla již v minulosti opakovaně řešena, a to i v již zmiňovaném řízení Krajského soudu v Hradci Králové vedeném pod sp. zn. 30 A 61/2018. Konstatovala, že žalobci nepředkládají žádné důkazy, které by prokazovaly nesprávnost závazného stanoviska týkajícího se hluku, tedy že by skutečná hladina hluku byla odlišná. Ve vztahu k námitce,

že stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací a záměr nesplňuje regulativy Územního plánu Turnov na využití daného území, se společnost ztotožnila s odůvodněním příslušné části žalovaného rozhodnutí, o němž má za to, že je dostatečné. Upozornila, že rovněž tato otázka byla již v minulosti Krajským soudem v Hradci Králové řešena. Od té doby se neobjevily nové skutečnosti, které by měly závěry učiněné v předchozích řízeních zvrátit, nadto ani žalobci na žádné takové skutečnosti nepoukázali.

19. Pan Z. J. coby osoba zúčastněná na řízení písemně k vyjádření k žalobě nepodal.

V. Jednání před krajským soudem

20. Při jednání soudu obecná zmocněnkyně žalobce a) ve shodě s obecnou zmocněnkyní osoby zúčastněné na řízení Z. J. uvedly, že největší problém, který v současné době majitele řadových domků, jednoho z nich je žalobce a) vlastníkem, trápí, je hluk, který způsobuje provoz na manipulační ploše před halami. Vysokozdvížené vozíky tam nakládají palety, které potom převážejí do hal. S tímto materiálem různě třískají o zem, a to v současné době představuje největší zdroj hluku. Bohužel k tomu dochází i v nočních hodinách. Pokud jde o vlastní hluk vycházející z kalírny, tak ten je v současné době tlumen zeminovým valem, který tam byl provizorně navezen. KAMAX, s. r. o., sice uvádí, že přijala vnitropodnikové opatření, aby se v nočních hodinách provoz, a tím pádem i hluk, omezil. Ale to se bohužel nedodržuje. Tedy ani podmínka stanovená v příslušných rozhodnutích, které vymezily dobu nočního klidu na úsek od 21. hodiny večerní do 7. hodiny ranní. Městský úřad Turnov sice slíbil, že provede nové měření, ale problém je v tom, že jakmile o měření ví KAMAX s. r. o., tak se hluk v celém areálu výrazně omezí. To ostatně namítaly i ve vztahu k měření v roce 2016. Největší hluk je dán právě provozem oněch vysokozdvížných vozíků a dále také kamionů navážejících a odvážejících materiál (ty nejezdí v noci), kdy se při couvání ozývají signalizační tóny. I kdyby tedy hlukové limity byly dodrženy, situaci by podle jejich názoru plně vyřešilo vytvoření plnohodnotného zeminového valu, který by plnil funkci protihlukové stěny. Tím by byla situace vyřešena. Dále v podstatě zopakovaly podstatu žalobních tvrzení. Když vlastníci domy kupovali [pan Z. J. koncem 80. let, žalobce a) v roce 2011], tak byli ujišťováni ze strany správních orgánů, že rozvoj průmyslové činnosti v dané lokalitě není plánován, resp. že v ní budou pouze skladovací haly. Přitom v roce 2011 již stavební úřad o záměrech s rozvojem této zóny musel vědět.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). O věci usoudil následovně.
22. Ze spisu správního orgánu prvního stupně krajský soud zjistil, že společnost KAMAX, s. r. o., podala dne 24. 4. 2018 žádost o vydání rozhodnutí o změně vlivu užívání Stavby na území a zároveň žádost o povolení změny užívání Stavby. Dne 26. 4. 2018 byla usnesením správního orgánu I. stupně obě tato řízení spojena a ve věci „instalace kalící linky a indukční linky do stávající skladovací haly, čímž se stane ze skladovací haly hala výrobní – čp. 494 Vesecko“ bylo vedeno společné řízení coby navazující spojené řízení ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně

některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“).

23. Do správního spisu bylo dále založeno závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 2. 6. 2015, č. j. 33152/ENV/2015, 526/540/2015, které bylo vydáno Ministerstvem životního prostředí. Tímto stanoviskem byl vydán souhlas k záměru Instalace technologie výroby šroubů do haly KAMAX – Vesecko spočívající v instalaci dalších 6 kalících linek k jedné stávající, která je umístěna v již postavené části haly. Konečný objem výroby by měl představovat výrobu šroubů s úpravami kalením na těchto 7 linkách a dosáhne hmotnosti až 45 000 t výrobků za rok. Plocha povrchových úprav kalením bude 4,2 mil. m²/rok. Podmínkou pro fázi přípravy tohoto záměru měla být aktualizace hlukové studie v dalších stupních projektové přípravy záměru. Pro fázi realizace poté předložení specifikace druhů a množství odpadů vzniklých v procesu instalace technologií a doložení způsobu jejich odstranění nebo využití. *„Před zahájením trvalého užívání stavby (vždy po dokončení každé etapy) byla stanovena podmínka provést měření hluku v chráněném venkovním prostoru nejbližších staveb, prokazující nepřekročení hygienického limitu hluku podle zákona o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 12 a příl. Č. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, a výsledky předložit Krajské hygienické stanici Libereckého kraje před zahájením trvalého užívání stavby. Při měření je třeba se zaměřit na hluk s tónovými složkami.“* Dále byly stanoveny další podmínky ve vztahu k vyloučení noční dopravy nákladních automobilů, opatření k omezení hluku z areálu (především při manipulaci s kovem) k nejbližším obytným objektům na minimum, pravidelná kontrola usazovací jímky a péče o areálovou vegetaci.
24. Založeno bylo i souhlasné závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 6. 2018, č. j. MZP/2018/540/337, k ověření změny záměru posouzeného jako „Instalace technologie výroby šroubů do haly KAMAX – Vesecko, která spočívá v instalaci jedné kalící linky pro tepelné kalení a jedné linky pro indukční kalení do již postavené skladovací haly, čímž se stane ze skladovací haly hala výrobní.“
25. Stavebník doložil i závazná stanoviska příslušných dotčených orgánů státní správy. Z těch žalobci rozporovaných je třeba zmínit zejména:
- závazné stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí, ze dne 9. 2. 2018, č. j. KULK 11818/2018/Ža, OŽP 102/2018/000,
 - závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 27. 2. 2018, č. j. KHSLB 02371/2018,
 - koordinované závazné stanovisko Městského úřadu Turnov ze dne 4. 4. 2018, č. j. ORM/18/373.
26. Dne 15. 6. 2018 vznesl žalobce b) námitky k oznámení záměru, které směřovaly vůči údajnému nedostatečnému prokázání toho, zda dotčené území není již nadlimitně zatíženo znečišťujícími látkami z ovzduší. Žalobce a) a osoba zúčastněná na řízení 2. se k předmětné věci vyjádřili dne 14. 6. 2018. Upozorňovali na to, že měření hluku proběhlo dne 3. 11. 2016. Toto měření bylo rozporováno, neboť nebylo provedeno v podmínkách, které by odpovídaly skutečnému provozu areálu KAMAX, s.r.o. Rovněž

upozornili na to, že záměr doplnění technologie do haly kalírny není v souladu s územním plánem města Turnova (v podrobnostech níže).

27. Oba žalobci i uvedená osoba zúčastněná na řízení č. 2 se k věci vyjádřili následně i dne 3. 7. 2018. Namítali, že doposud nedošlo k měření hluku za běžného provozu tak, jak skutečně probíhá, porušování naznali i ve vztahu k činnosti probíhající v nočních hodinách. Navrhovali vybudovat protihluková opatření. Trvali na tom, že projednávaný záměr je v rozporu s Územním plánem Turnov. Namítali, že od doby, kdy proběhlo šetření EIA uběhlo několik let, proběhla namátková měření ovzduší a vždy bylo prokázáno překročení limitu pro benzo(a)pyren. Rozptylová studie měla být vytvořena na základě měření prováděných na stanici v Radimovicích, tedy v jiné oblasti a podmínkách, než ty, které jsou v Turnově.
28. Účastníci správního řízení byli dne 23. 7. 2018 informováni o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Poté bylo dne 15. 8. 2018 vydáno rozhodnutí o změně vlivu užívání stavby na území a o změně užívání stavby.
29. Žalobci a osoba zúčastněná na řízení 2. podali proti tomuto rozhodnutí odvolání. Přílohou k němu byl (krom dalšího) i Zkušební protokol o měření hluku společnosti INECO průmyslová ekologie, s.r.o. (resp. jeho část).
30. Jelikož z podaného odvolání vyplynulo, že se odvolatelé domáhali přezkumu shora vymezených závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy, bylo žalovaným odvolací řízení přerušeno do doby obstarání přezkumných závazných stanovisek ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu.
31. Žalovaný posléze obdržel potvrzení všech napadených souhlasných závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy. Jednalo se o tato přezkumná stanoviska nadřízených orgánů dotčených orgánů:
- závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 1. 2019, č. j. MŽP/2019/540/62, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí, ze dne 9. 2. 2018, č. j. KULK 11818/2018/Ža, OŽP 102/2018/OOO,
 - závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 20. 2. 2019, č. j. MZDR 54194/2018-4/OVZ, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 27. 2. 2018, č. j. KHSLB 02371/2018,
 - závazné stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. OUPSŘ 56/2019/OUP, č. j. KULK 18028/2019, kterým bylo potvrzeno dílčí stanovisko, které bylo součástí koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Turnov ze dne 4. 4. 2018, č. j. ORM/18/373.
32. Dne 12. 6. 2019 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí č. j. KULK 45158/2019, jímž odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Turnov zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Stavebnímu úřadu bylo vytknuto, že řádně nezohlednil skutečnost, že se jednalo o navazující řízení, které je současně spojeným řízením. Formální vady tohoto rozhodnutí (ve výrokové části rozhodnutí, použitá terminologie v textu rozhodnutí apod.) způsobily nejednoznačnost a zmatečnost rozhodnutí. Ve vztahu k věcnému obsahu zrušeného rozhodnutí ale konstatoval, že neshledal důvody, pro které by nemohlo být požadované rozhodnutí vydáno. Všechna souhlasná závazná

stanoviska byla přezkoumána a potvrzena orgány nadřízenými orgánům jejich vydání. Žalovaný měl rovněž za to, že kalení jako technologie zušlechťování kovu není v rozporu s Územním plánem Turnov – s ohledem na rozsah a způsob vykonávání této činnosti. Závěr o nepřípustnosti záměru pouze na základě domněnky, že se jedná o hutnictví, nelze činit odděleně od způsobu a rozsahu, v jakém bude vykonáván a jaký bude mít konkrétní dopad. Tímto zásahem rovněž nebude zasaženo do práv vlastníků pozemků a staveb v okolí, a to i ve vztahu k historickým souvislostem a skutečnostem vedoucím k jejich vybudování.

33. Účastníkům předmětného řízení bylo dne 1. 8. 2019 oznámeno nové projednání územního řízení o změně vlivu užívání stavby a o změně užívání stavby (viz č. 1. 48 správního spisu). V rámci něho Ministerstvo životního prostředí vyjádřením ze dne 24. 7. 2019, č. j. MZP 2019/540/475, doplnilo odůvodnění svého přezkumného závazného stanoviska ze dne 28. 1. 2019 (viz shora). Nic to však nezměnilo na jeho závěru o potvrzení závazného stanoviska Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí, ze dne 9. 2. 2018, č. j. KULK 11818/2018/Ža, OŽP 102/2018/OOO.
34. Dne 30. 9. 2019 bylo Stavebním úřadem vydáno rozhodnutí sp. zn. SÚ/2266/18/PET, č. j. SU/19/5055/PET, jehož obsah je vymezen v bodě 2. tohoto rozsudku.
35. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce a) a osoba zúčastněná na řízení č. 2 včas odvolání, v němž namítali, že nebyla provedena aktualizace hlukové studie, není dodržena doba vyloučení noční dopravy, v současné době nelze provést objektivní měření, jelikož je před Stavbou navezena zemina, u nejbližších staveb nebylo nikdy provedeno měření znečištění ovzduší, záměr není v souladu s Územním plánem Turnov. Upozornili rovněž na předchozí dokumenty, které přikládali jako přílohu k předešlému odvolání. Obdobné námitky vznesl v samostatně podaném odvolání žalobce b). Dne 17. 2. 2020 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.
36. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
37. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42. „Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As

17/2008-60)“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Afs 158/2019-37). Byť se v tomto případě jednalo o jednání před Nejvyšším správním soudem, lze však konstatovat, že tato problematika se vztahuje i k rozhodování před soudem krajským.

38. Krajský soud dále předesílá, že je mu z úřední činnosti známo, že před ním pod sp. zn. 30 A 61/2018 probíhalo řízení, kterým se žalobci domáhali přezkumu rozhodnutí správních orgánů, kterými dodatečně povolily stavební úpravy předmětné skladovací haly spočívající v instalaci jedné (prvé) kalící linky. Výsledkem tohoto řízení byl rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 4. 2020, č. j. 30 A 61/2018-56, kterým byla žaloba zamítnuta. O kasační stížnosti žalobců rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020-36, a to tak, že kasační stížnost zamítl.
39. V posuzované věci se samozřejmě jedná o jiné správní řízení, které má jiný právní rámec (navazující společné územní rozhodnutí o změně vlivu užívání Stavby na území a rozhodnutí o změně v jejím užívání), přesto některé právní závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho shora citovaném rozsudku jsou aplikovatelné i v projednávané věci, neboť řadu v tomto řízení uplatněných námitek žalobci dnes opakují. Neplatí to však bezvýhradně u všech nyní vznesených žalobních námitek, neboť obsah námitek uplatněných žalobci v předchozím správním řízení o dodatečném povolení stavby se odlišuje od obsahu námitek uplatněných jimi v nyní přezkoumávaném správním řízení (v podrobnostech níže).

A.

40. Ta žalobní námitka, u níž lze závěry Nejvyššího správního soudu takřka bezvýhradně přijmout, je nyní tou posledně vznesenou, v níž žalobci tvrdí, že záměr Stavby je v rozporu s územně plánovací dokumentací města Turnov, konkrétně tedy s aktuální podobou jeho územního plánu (Územní plán Turnov). Žalobci totiž v podstatě zopakovali svá tvrzení z předchozího (shora zmíněného) soudního řízení. Namítají, že kalení je postup používaný v metalurgii při zušlechťování oceli a patří do oboru hutnictví. Šrouby nadto nejsou hotovými výrobky, ale výrobky, které se používají v další výrobě. Těžký průmysl je označení pro průmysl, v němž nejsou výrobky určeny pro konečného spotřebitele, nicméně se užijí ve výrobě další. Jedná se dle nich navíc rovněž o výrobu obtěžující své okolí spadem znečišťujících látek v ovzduší. Pro oba tyto důvody nemohou být kalící ani indukční linky v předmětné hale umístěny neboť je to v rozporu s regulativy pro dané území vymezenými Územním plánem Turnov. Orgány územního plánování se těmito aspekty projednávané věci nezabývaly.
41. Jak už je uvedeno shora, k problematice souladu Stavby s územně plánovací dokumentací se vyjádřil Městský úřad Turnov, odbor rozvoje města, v části X. svého koordinovaného závazného stanoviska ze dne 4. 4. 2018, č. j. ORM/18/373. Konstatoval, že v Územním plánu Turnov se záměr nachází v zastavěném území ve stabilizované ploše VP – Průmyslová výroba a sklady. Stavby pro průmyslovou výrobu jsou přípustným využitím této plochy. Přezkumné závazné stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. OUPSŘ 56/2019/OUP, č. j. KULK 18028/2019, tento závěr o přípustnosti Stavby v dané funkční ploše potvrdilo. V podrobnostech odkazuje krajský soud na obsah těchto závazných stanovisek.

42. Jejich přezkumu se žalobci domáhali, neboť je považují za nezákonná. Argumentovali mimo jiné znaleckým posudkem prof. Ing. Karla Matochy, CSc. ze dne 30. 8. 2013, dle něhož je kalení metalurgickým procesem patřícím do oboru hutnictví
43. Dle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.
44. Protože předmětná závazná stanoviska dotčených orgánů státní správy nebyla pro svoji povahu napadnutelná samostatnou žalobou ve správním soudnictví, je jejich přezkum umožněn v rámci předmětné žaloby. Krajský soud však dospěl z níže uvedených důvodů k závěru, že závěry obsažené v dotčených závazných stanoviscích jsou zákonné i správné.
45. Podle § 96b odst. 1 stavebního zákona jestliže vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5, § 126, 127, 129 nebo podle zvláštního zákona závisí na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování.
46. Územní plán města Turnov uvádí jako nepřípustné využití předmětného území mj. těžký průmysl, jako jeho příklady pak udává hutnictví, energetiku, chemický průmysl, gumárenství, cementárny, obalovny a papírenský průmysl. Jako hlavní využití území uvádí výrobu a skladování; přípustnými druhy využití pak jsou stavby pro průmyslovou výrobu, skladování výrobků, materiálů a hmot, zařízení pro distribuční a logistickou činnost apod.
47. Nejvyšší správní soud ve svém shora citovaném rozsudku ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020-36, k obsahově totožné námitce žalobců uvedl:

„[26] Přesvědčení stěžovatelů o rozporu stavby kalící linky s územním plánem pramení z chybné premisy, že použití jakéhokoliv postupu typického pro obor hutnictví musí bezvýjimečně znamenat, že se jedná o činnost spadající pod územním plánem zapovězený těžký průmysl. Krajský soud i žalovaný poukázali na to, že kalení šroubů v rádech deagramů není činností, kterou měl územní plán v úmyslu zakázat jakožto těžký průmysl. Takovému hodnocení nemá Nejvyšší správní soud co vytknout. Pokud by se měl použít výklad stěžovatelů, znamenalo by to, že by se na daném území nesměly stavět budovy sloužící k jakémukoli činnosti, kterých je využíváno typicky např. v energetice či chemickém nebo papírenském průmyslu; rozsah zapovězených činností by tak zřetelně přesahoval skutečný úmysl územního plánu, kterým bylo umožnit průmyslovou výrobu s výjimkou těžkého průmyslu. Ostatně i krajský soud a žalovaný poukázali na to, že by podle výkladu stěžovatelů bylo třeba za těžký průmysl považovat i výrobu zubních protetik, šperkařskou dílnu či zlatnictví. Stěžovateli opakovaně odkazovaný znalecký posudek tak postrádá relevanci – rozhodnou otázkou není, zda kalící linka slouží k činnostem zařaditelným pod obor hutnictví, nýbrž zda lze její činnost považovat za těžký průmysl. S touto otázkou se žalovaný a krajský soud dostatečně vypořádali a stěžovatelé ani nevznášejí žádné relevantní protiargumenty.

[28] Stěžovatelé namítají rozpor s územním plánem i v další rovině: podle územního plánu je nepřípustná veškerá výroba obtěžující své okolí pachem a spadem či jinak dlouhodobě zatěžující životní prostředí. Krajský soud konstatoval, že v průběhu řízení nebylo zjištěno, že

by dodatečně povolená stavba dlouhodobě zatěžovala životní prostředí či by snižovala kvalitu prostředí. Stěžovatelé upozorňují, že v žalobě uvedli, že jsou uživatelé okolních staveb obtěžováni provozem kalící linky, a to zejména hlukem. Zákaz činností obtěžujících okolní stavby a zatěžujících životní prostředí vyplývající z územního plánu však nelze vytrhávat z kontextu. Zajisté se totiž nemá jednat o zákaz absolutní – průmyslová činnost s sebou zásadně nese určitou zátěž pro okolí a právě průmyslová výroba je podle územního plánu přípustným využitím území. Stejně tak je přípustné skladování a logistická a distribuční činnost, které jsou však bezesporu charakteristické zvýšenou dopravní zátěží a s ní spojeným hlukem. Rovněž se v dané lokalitě nachází pivovar; přitom pivovary nezřídka zatěžují blízké okolí pachem. Je tedy zřejmé, že cílem územního plánu nebylo zakázat jakoukoliv zátěž přesahující hranice pozemku, nýbrž pouze zátěž nadměrnou. Vzhledem k tomu, že územní plán zapovídá těžký průmysl, průmyslovou prvovýrobu, zpracování netříděného odpadu, výrobu s vysokými požadavky na množství a kvalitu technologické vody a činnosti s venkovními technologickými zařízeními (jeřáby, sila apod.), je třeba vnímat obecně formulovanou zakázanou výrobu obtěžující své okolí jako určitou „zbytkovou kategorii“, která zapovídá výrobu obtěžující stejnou měrou jako ostatní konkrétněji vymezené činnosti. Z ničeho však nevyplyvá, že by míra obtěžování imisemi dosahovala intenzity srovnatelné např. s průmyslovou prvovýrobu. Z prostého tvrzení stěžovatelů, že je dodatečně povolená stavba obtěžuje hlukem více, než se předpokládalo, popř. že na sousedy musí přes plot někdy i křičet, nelze dovozovat, že toto obtěžování dosahuje intenzity, která by zapříčinila rozpor s územním plánem.“

48. S těmito závěry se krajský soud pochopitelně ztotožňuje, neboť v podstatě korespondují a navazují na důvody, pro které neshledal danou žalobní námitku důvodnou ani ve svém rozsudku ze dne 14. 4. 2020, č. j. 30 A 61/2018-56 (v podrobnostech na příslušnou část odůvodnění tohoto svého rozsudku rovněž odkazuje).
49. V nyní projednávané věci žalobci uvedenou žalobní námitku toliko zopakovali, přičemž důvody, o které svoje domněnky o rozporu umístění záměru s Územním plánem Turnov opírají, nikterak nerozhojnili a nerozvedli. A to ani v rovině tvrzení, natož v rovině důkazní.
50. Pokud tedy Městský úřad Turnov, odbor rozvoje města, a následně v rámci přezkumu i Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, coby příslušné orgány územního plánování vydaly závazná stanoviska, v nichž došly k jednoznačnému závěru, že uvedený záměr Stavby s územně plánovací dokumentací města Turnov, konkrétně tedy s Územním plánem Turnov, v rozporu není, postupovaly zcela v souladu s jeho zněním a charakterem povolovaného záměru.
51. Uvedenou žalobní námitku tedy krajský soud důvodnou neshledal.

B.

52. Ve druhé žalobní námitce žalobci brojili proti závěru správních orgánů, že stavba splňuje požadavky právních předpisů na ochranu před hlukem. Požadovali, aby v souvislosti s tím soud přezkoumal závazná stanoviska dotčených orgánů státní správy, z jejichž závěrů Stavební úřad i žalovaný vycházeli. V tomto případě se jedná o závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 27. 2. 2018, č. j. KHSLB 02371/2018, a přezkumné závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 20. 2. 2019, č. j. MZDR 54194/2018 – 4/OVZ.

53. V odůvodnění svého závazného stanoviska Krajská hygienická stanice Libereckého kraje uvedla, že vycházela z projektové dokumentace vlivu užívání Stavby na okolí, jejíž součástí byla rovněž Hluková studie vypracovaná dne 30. 1. 2018 pod č. zakázky 18/0108 autorizovanou osobou, Mgr. Radomírem Smetanou (dále také jen „Hluková studie“). Z projektové dokumentace plyne, že v hale je již instalována jedna kalící linka, k níž bude nyní instalována ještě jedna kalící linka a dále linka indukční, která slouží k obdobným účelům. V hale nedojde ke změně technologie, bude zde nadále probíhat kalení a propouštění ocelových šroubů a dalšího spojovacího materiálu. Nedojde k navýšení stávajícího počtu pracovníků. Z Hlukové studie plyne, že hodnotí a porovnává současnou akustickou situaci a situaci po realizaci záměru, tedy po instalaci kalící a indukční linky. Pro posouzení hlukových emisí byl jako jeden z referenčních bodů vzat rovněž jeden z rodinných řadových domů, jejichž vlastníci [mezi něž patří i žalobce a)] proti Stavbě brojí (dům čp. 51).
54. Hygienické limity hlukové zátěže jsou stanoveny v nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění relevantním pro projednávanou věc (dále jen „nařízení vlády č. 272/2011 Sb.“). Podle § 12 odst. 3 věty první tohoto nařízení „[h]ygienický limit ekvivalentní hladiny akustického tlaku A , s výjimkou hluku z leteckého provozu a vysokoenergetického impulsního hluku, se stanoví součtem základní hladiny akustického tlaku $A_{L_{Aeq,T50}}$ dB a korekcí přihlížejících ke druhu chráněného prostoru a denní a noční době, které jsou uvedeny v tabulce č. 1 části A přílohy č. 3 k tomuto nařízení“. Podle části A přílohy č. 3 k tomuto nařízení se pro chráněný venkovní prostor staveb pro noční dobu použije korekce -10 dB. Chráněný venkovní prostor definuje § 30 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění relevantním pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), podle kterého se jím „rozumí prostor do vzdálenosti 2 m před částí jejich obvodového pláště, významný z hlediska pronikání hluku zvenci do chráněného vnitřního prostoru bytových domů, rodinných domů [...]“.
55. Z obsahu a závěrů Hlukové studie měření, jimiž mělo být prokázáno dodržování hygienických limitů u nejbližších obytných staveb [jedním z referenčních bodů byl i řadový dům čp. 51 ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení pana Z. J., který bezprostředně sousedí s řadovým domem žalobce a) čp. 52], vyplývá, že probíhala venku při nejbližších obytných stavbách a ověřovala, zda není hluková zátěž (hladina akustického tlaku) ve dne vyšší než 50 dB a v noci vyšší než 40 dB. Bylo zjištěno, že u řadových domů čp. 51 až 54 bude nárůst emise hluku z nové kalící linky a indukční linky do venkovního prostoru nulový. Zůstává tedy hluboko pod hygienickými předpisy stanoveným limitem.
56. Závazné stanovisko Krajská stanice Libereckého kraje tedy na základě výsledků uvedené Hlukové studie dospělo k závěru, že provozem Stavby k překročení příslušných hygienických limitů nedojde. Přesto souhlasilo se změnou užívání skladové haly na halu kalírny a se změnou vlivu užívání Stavby pouze za podmínky, že v průběhu zkušebního provozu Stavby po instalaci kalící a indukční linky k již instalované kalící lince v hale kalírny bude měřením ověřeno prokazatelné dodržení hygienických limitů hluku v denní i noční době v nejbližších chráněných venkovních prostorech staveb definovaných v § 30 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví, stanovených shora již citovaným nařízením vlády č. 272/2011 Sb. (tedy i u domu čp. 51). Vyhodnocení výsledků měření musí být

přiloženo k žádosti o vydání souhlasu k trvalému užívání Stavby. Tato podmínka byla vtělenu do výroku IV. (bod 5.) rozhodnutí Stavebního úřadu.

57. Velmi podrobně se pak danou problematikou zabývalo i přezkumné závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 20. 2. 2019, č. j. MZDR 54194/2018 – 4/OVZ. Z jeho odůvodnění považuje krajský soud za vhodné upozornit na konstatování, že Hluková studie vycházela z výsledků měření hluku realizovaných v letech 2014, 2015 a v listopadu 2016. A ohledně dodržení hlukových limitů u domu čp. 51 [tedy v bezprostřední blízkosti domu žalobce a)] byla potvrzena správnost závěrů krajské hygienické stanice. Ministerstvo zdravotnictví dodalo, že zvuky, které jsou odvolateli popisovány jako „rachocení kovových nákladů, trubení a křik“ zejména v ranních a nočních hodinách, je nutno hodnotit jako nahodilé zdroje hluku, které vynikají svou nepravidelností až občasností a tudíž nemohou být objektivizovány měřením hluku nebo predifikovány Hlukovou studií. Tyto zdroje lze chápat jako zdroje obtěžování (nočního klidu), případně porušení pohody bydlení, avšak nevztahují se na příslušné hygienické limity upravené nařízením vlády č. 272/2011 Sb. Zároveň se odmítlo vyjádřit k jednotlivým stranám zkušebního protokolu o měření hluku společností INECO průmyslová ekologie s. r. o., protože podklad nebyl kompletní ani jakkoliv identifikován.
58. Tolik závěry závazných stanovisek, které krajský soud nemá důvod jakkoliv zpochybňovat, protože vycházejí z objektivních podkladů. Žalobci se snažili zákonnost závazných stanovisek zpochybňovat přes obsah Hlukové studie, které vytýkali to, že jednotlivá měření hluku neprobíhala za standartních podmínek. Napadali zejména měření hluku v listopadu 2016.
59. Zcela shodným způsobem zpochybňovali žalobci toto měření hluku již v předchozím řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. 30 A 61/2018-56. Nejvyšší správní soud se ve svém shora již citovaném rozsudku ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020-36, kterým zamítl kasační stížnost žalobců proti rozsudku krajského soudu, s touto námitkou vypořádal následovně: *„[35] Stěžovatelé tvrdí, že měření dne 3. 11. 2016 neprobíhalo za standardních okolností, neboť byly zavřeny světlíky a vrata a nakládka probíhala pouze u doků na odlehlé straně stavby. K tomu lze shodně s krajským soudem pouze konstatovat, že taková tvrzení nejsou ničím doložena. Ačkoliv stěžovatelé předložili podepsané prohlášení zástupců čtyř rodin, stále se jedná o pouhé tvrzení o mimořádnosti okolností. Nadto správní orgány v řízení o dodatečném povolení stavby pouze ověřovaly, že lze dodatečně povolenou kalící linku provozovat, aniž by byly překročeny hygienické limity. Při takovém posouzení ani není možné dohlédnout, zda bude dodatečně povolená stavba i později provozována vhodným způsobem. Z měření bezesporu vyplývá, že lze kalící linku provozovat bez překročení hygienických limitů, a právě o to v řízení o dodatečném povolení stavby šlo. Otevření či zavření světlíků nebo nakládka na odlehlé straně areálu se Nejvyššímu správnímu soudu nejeví jako evidentní snaha o zkreslení skutečné situace. Navíc dodatečné schválení stavby (ani povolení změny v užívání stavby – pozn. krajského soudu) nezabývá osobu zúčastněnou na řízení II) [KAMAX, s. r. o. – pozn. krajského soudu] odpovědnosti za dodržování hygienických limitů. Pokud jsou tyto limity skutečně překračovány v důsledku nesprávného využívání areálu, je na orgánech veřejné moci, aby proti tomuto stavu zakročily, popř. na stěžovatelích, aby se bránili cestou civilního soudnictví.*

[36] Nejvyšší správní soud se též ztotožňuje s názorem krajského soudu, že argumenty stěžovatelů jsou v tomto ohledu „neuchopitelné“. Proti měřením hluku totiž staví pouze svou zkušenost s reálným provozem, z níž vyplývá, že je hluková zátěž vyšší, než se očekávalo, a

poukazují na vcelku marginální odchylky od běžného provozu v době měření. Jejich osobní zkušenost je však výsledkem jejich subjektivního vnímání, nikoliv objektivního měření, a soud z ní tak nemůže vycházet. Stěžovatelé ostatně nevyvinuli snahu prokázat ani to, že za běžného provozu dochází k nakládce i na přilehlé straně objektu či že jsou vrata a světlíky otevřeny; takové tvrzení přitom bylo možno prokázat velmi jednoduše například fotografiemi. Omezují se tedy pouze na zpochybňování jednotlivých podložených závěrů správních orgánů, aniž by se alespoň pokusili o prokázání svých tvrzení.“

60. S těmito závěry se krajský soud plně ztotožňuje a lze je vzhledem k totožnosti uvedeného tvrzení žalobců aplikovat i na nyní projednávaný případ.
61. Při jednání soudu obecná zmocněnkyně žalobce a) znovu také odkázala na zkušební protokol o měření hluku společností INECO průmyslová ekologie s. r. o., který na podporu svých tvrzení odvolatelé přiložili ke svému odvolání proti původnímu (později zrušenému) rozhodnutí Stavebního úřadu ve věci. Existenci tohoto podkladu se již na základě podaného odvolání zabývalo Ministerstvo zdravotnictví v rámci svého přezkumného závazného stanoviska ze dne 20. 2. 2019, č. j. MZDR 54194/2018 – 4/OVZ (viz shora). Nezůstal tedy opominut. S uvedenými shora citovanými závěry se krajský soud musí ztotožnit. Výtky Ministerstva zdravotnictví žalobci ani po podání žaloby neodstranili. Jedná se totiž o neúplný podklad, sestávající pouze z jeho str. 8, 9, 10, 11 a 14, který není ani blíže identifikován. Není navíc vůbec zřejmé, za jakých okolností (právních i faktických) vznikl. Při jednání soudu obecná zmocněnkyně žalobce a) uvedla pouze, že byl vyhotoven k objednavce KAMAX, s. r. o. Nelze je tedy považovat za řádný listinný důkaz. Navíc, naměřené hlukové hodnoty u daných řadových domů rovněž nepřekračují limity stanovené nařízením vlády č. 272/2011 Sb.
62. Protože jiné konkrétní námitky stran překročení hlukových limitů žalobci v žalobě nevznesli, neshledal krajský soud, že by Krajská hygienická stanice Libereckého kraje ani Ministerstvo zdravotnictví svoje závazná stanoviska zatížily takovou vadou, která by je činila nezákonnými. Pokud z nich tedy Stavební úřad i žalovaný vycházeli, nepochybili a stejný závěr lze ohledně této žalobní námitky učinit i stran jejich rozhodnutí. Žalobci nepředložili soudu jediný relevantní důkaz, který by zpochybňoval věrohodnost a správnost závěrů, které tato závazná stanoviska a v návaznosti na ně napadená rozhodnutí správních orgánů obsahovala, nebo který by zpochybňoval věrohodnost a správnost Hlukové studie, z níž vycházela.
63. Již v této chvíli považuje krajský soud za vhodné připomenout, že obecné zmocněnkyně žalobce a) a osoby zúčastněné na řízení Z. J. při jednání soudu uvedly, že podstata hluku, který je ruší, nespočívá v provozu kalících linek a indukční linky, který je umístěn v hale, ale jedná se o hluk vznikající provozem vysokozdvížných vozíků a kamionů na prostranství před halou (k tomu viz shora citovaný závěr přezkumného závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví ze dne 20. 2. 2019, č. j. MZDR 54194/2018 – 4/OVZ).
64. Krajský soud považuje za důležité rovněž připomenout, že Stavební úřad stanovil v souladu s obsahem závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 27. 2. 2018, č. j. KHSLB 02371/2018, jako jednu z podmínek pro nový účel užívání Stavby, že v průběhu zkušební provozu Stavby po instalaci kalící a indukční linky k již instalované kalící lince v hale kalírny bude měřením ověřeno prokazatelné dodržení hygienických limitů hluku v denní i noční době v nejbližších chráněných

venkovních prostorech definovaných v § 30 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví (domy čp. 51, 109 a 158 v Malém Rohozci), které jsou stanoveny nařízením vlády č. 272/2011 Sb. Neopominul tedy podmínku stanovenou orgánem ochrany veřejného zdraví obsaženou v jeho závazném stanovisku a vtělil ji do výroku svého rozhodnutí.

65. Důvodnosti této žalobní námitky tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

C.

66. Krajský soud se rozhodl jako poslední vypořádat tu žalobní námitku, která byla v žalobě uvedena jako první. Pokud jde o její obsah, krajský soud odkazuje zejména na body 3. až 7. tohoto rozsudku. Nutno říci, že obsah námitky není příliš strukturovaný a přehledný, žalobci v ní směšují bez jasnějšího rozlišení několik tvrzení. Namítají, že důsledkem napadeného rozhodnutí bude zvýšení hlukové zátěže, která již nyní znemožňuje nerušený spánek, ve dne nelze větrat, posedět na zahradě a jsou dny, kdy na sebe musí sousedé přes plot křičet, aby se vzájemně slyšeli. Současně namítají, že dojde ke znečištění ovzduší. Konkrétně uvedli, že při měření provedeném v prosinci 2013 bylo v lokalitě naměřeno několikanásobné překročení imisního limitu pro benzo(a)pyren. V návaznosti na to přicházení s tvrzením, že i kdyby byly jednotlivé zátěžové vlivy podlimitní s ohledem na limity stanovené zvláštními předpisy, přesto dochází z hlediska souhrnu všech vlivů v kontextu s místními poměry k narušení pohody bydlení nad míru přiměřenou místním poměrům. V souvislosti s tím namítají (nutno říci, že bez bližší konkretizace) porušení § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., § 10 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb. a § 1013 odst. 1 občanského zákoníku.

67. Část tvrzení obsažených v tomto žalobním bodu tedy má charakter veřejnoprávních námitek, část (dle soudu převažující) má povahu námitek občanskoprávních (soukromoprávních).

68. Krajský soud se bude věnovat nejprve té části tohoto žalobního bodu, jež obsahuje námitky veřejnoprávní povahy.

69. Pokud jde o dodržení limitů stanovených veřejnými předpisy na úseku ochrany před hlukem, pak nezbyvá, než odkázat na zjištění a závěry, které krajský soud učinil při vypořádání druhé žalobní námitky (body 52. až 65. tohoto rozsudku), neboť ta se týkala výlučně právě této problematiky.

70. Pokud jde o limity stanovené pro zatížení znečišťujícími látkami z ovzduší, Stavební úřad se touto problematikou zabýval na str. 6 až 8 svého rozhodnutí, v podrobnostech na jeho argumentaci krajský soud odkazuje. Nutno zdůraznit, že k zásahu změny v užívání Stavby do této oblasti životního prostředí se před vydáním prvoinstančního správního rozhodnutí vyjádřil ve svém závazném stanovisku ze dne 9. 2. 2018 Krajský úřad Libereckého kraje, odbor životního prostředí, č. j. KULK 11818/2018/Ža, OŽP 102/2018/OOO. V závazném stanovisku poukázal na to, že vycházel zejména z odborného posudku Ing. Konečné (leden 2018), rozptylové studie Mgr. Smetany (říjen 2016) a zkušebního protokolu o autorizovaném měření emisí z 9. 5. 2017, jedn. zn. 49867.

71. Z obsahu tohoto závazného stanoviska, jakož i z obsahu vedených podkladových materiálů, považuje krajský soud za potřebné zmínit závěry týkající se problematiky překročení imisních limitů u benzo(a)pyrenu, neboť pokud žalobci namítali překročení

limitů u některé z látek znečišťujících ovzduší, pak jediné konkrétní tvrzení, kteréže škodliviny by se to mělo týkat, vznesli ohledně benzo(a)pyrenu.

72. Bylo zjištěno, že v lokalitách Vesecko a Malý Rohozec imisní limit není překračován a vlivem záměru k jeho překročení ani nedojde. I v těch městských částech, kde roční limit benzo(a)pyrenu překračován je (Daliměřice, o 12 %), bude příspěvek záměru, konkrétně ohledně vyvolané automobilové dopravy, zcela bezvýznamný. Odbor životního prostředí Krajského úřadu Libereckého kraje poukázal také na to, že zadal v roce 2017 zpracování aktualizace rozptylové studie na Liberecku, z jehož výsledků vyplývá, že dominantním zdrojem benzo(a)pyrenu jsou plošné zdroje, tedy spalování pevných paliv v domácnostech (přes 95 %). Doprava má podíl velmi malý (4 %).
73. K odvolání žalobců pak bylo dne 28. 1. 2019 pod č. j. MŽP/2019//540/62 vypracováno Ministerstvem životního prostředí přezkumné závazné stanovisko, které jmenovaný orgán ještě k výzvě žalovaného doplnil dne 24. 7. 2019, č. j. MZP/2019/540/475. V citovaném doplnění reagovalo Ministerstvo životního prostředí na konkrétní odvolací námitky žalobců. Ty považovalo do značné míry za zmatečné a nezakládající se na pravdivých faktech. Popsalo, podle jaké metodiky byla vypracována rozptylová studie autorizovanou osobou Mgr. Smetanou a kde probíhalo měření imisí v letech 2013 a 2014 (nikoliv v Radiměřicích). Za vysloveně nepravdivé pak označilo tvrzení žalobců, že zatížení benzo(a)pyrenem je způsobeno především dopravními prostředky. I z veřejně dostupných zdrojů lze totiž zjistit, že nejvýznamnějším zdrojem benzo(a)pyrenu je takřka výhradně lokální vytápění domácností (98,3 %). Veškeré zemědělství, doprava i služby se dohromady nepodílí na emisích benzo(a)pyrenu ani 2 %. Uzavřelo proto, že příspěvek ke koncentracím uvedené škodliviny v Daliměřicích způsobený dopravou plynoucí ze zvýšení výroby v areálu společnosti KAMAX, s. r. o., je nepatrný. Poukázalo na to, že obdobné závěry plynou i z materiálu Státního zdravotního ústavu v Ústí nad Labem k měření imisí v Turnově – Malém Rohozci – Interpretace protokolu č. 120111/2014, který na podporu svých tvrzení přiložili žalobci ke svému odvolání.
74. Závěry tohoto přezkumného závazného stanoviska ve znění jeho doplňku pak převzal do odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný (str. 14 až 16) a na základě těch argumentů dospěl k závěru, že odvolací žalobní námitky týkající se problematiky ochrany ovzduší nejsou důvodné. V podrobnostech krajský soud odkazuje na tuto část odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. A neshledává v tomto směru ze strany žalovaného (ani stavebního úřadu) žádné pochybení. Správní orgány se námitkami žalobců vznesenými v průběhu celého správního řízení (včetně řízení odvolacího) stran problematiky ochrany ovzduší (včetně otázky benzo(a)pyrenu) majícími povahu námitek veřejnoprávních (když námitky soukromoprávní povahy týkající se této otázky žalobci v průběhu správního řízení nevznesli, a pokud, tak ve zcela obecné rovině; k tomu v podrobnostech níže) řádně a podrobně zabývaly. K jejich závěrům podloženým závěry závazných stanovisek k ochraně této složky životního prostředí určených správních orgánů, která rovněž nevykazovala žádné vady či projevy libovůle těchto orgánů a naopak vycházela z řádných podkladů a zdrojů, nemá krajský soud žádných výhrad a ztotožňuje se s nimi. Uzavírá, že ve správním řízení bylo prokázáno, že realizace povolovaného záměru (změna v užívání Stavby) nebude znamenat překročení ani významné navýšení limitů škodlivin a znečišťujících látek v ovzduší stanovených veřejnoprávními předpisy, a to včetně benzo(a)pyrenu.

75. Nicméně, jak už krajský soud uvedl shora, první žalobní námitka obsahovala spíše tvrzení, která je nutno podřadit pod námitky občanskoprávní povahy, neboť její podstata evidentně spočívala zejména v tvrzení, že i kdyby byly jednotlivé zátežové vlivy podlimitní s ohledem na limity stanovené zvláštními (veřejnoprávními) předpisy, přesto dojde v důsledku povolení přezkoumávané záměru z hlediska souhrnu všech vlivů v kontextu s místními poměry k narušení pohody bydlení nad míru přiměřenou místním poměrům ve smyslu § 1013 odst. 1 občanského zákoníku.
76. Přitom platí, že i námitky občanskoprávního charakteru je správní orgán povinen ve správním řízení přezkoumat. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, uvedl toto: „*Správný postup by měl být takový, že stavební úřad nejprve občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, posoudí z hlediska veřejného práva, tj. na „základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem“ (§ 89 odst. 6 věta první a § 114 odst. 3 věta první stavebního zákona). Pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek, aby mohl rozhodnout o věci samé (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona). Stavební zákon neuvádí, podle jakých dalších kritérií si má stavební úřad svůj úsudek učinit, nicméně je nasnadě [...], že stavební úřad musí zahrnout do své úvahy i soukromoprávní hlediska.“*
77. Z obsahu prvoinstančního správního rozhodnutí lze zjistit, že stavební úřad si byl této povinnosti vědom, ovšem dané problematice se věnoval toliko v jedné větě na str. 4 svého rozhodnutí, která zní: „*Dále vydaným rozhodnutím nebudou dotčena nad přípustnou mez práva a oprávněné zájmy účastníků řízení*“. Povědomí o uvedené povinnosti avizoval i žalovaný a to hned v úvodu nalézací části svého rozhodnutí (viz druhá polovina předposledního odstavce na str. 5). Přesto se dané problematice následně věnoval pouze stručně, konkrétně ve druhém odstavci na poslední straně (str. 20) napadeného rozhodnutí, v němž uvedl: „*Pokud jde o posouzení záměru v území z toho pohledu, zda záměr nebude, nebudou v nepřípustném rozsahu dotčena práva dalších subjektů, působících v území, popř. v jeho okolí, tedy zda záměr nebude nad míru přiměřenou místním poměrům, popř., zda nebude podstatně omezovat obvyklé užívání pozemků (staveb) v území odvolací orgán dospěl k závěru, že v tomto případě záměrem nedojde k zásahu do práv jiných nad přípustnou mez. Provoz firma KAMAX (doposud jedna kalící linka + činnost skladovací haly) je dnes nedílnou součástí místních poměrů, kdy povolená změna tak není zjevně cizorodá, popř. v nežádoucím a nepřijatelném kontrastu k dosavadním místním poměrům. K tomu lze poznamenat, že domy č. p. 51 – 54 byly původně budovány jako domy pro zaměstnance nedalekého pivovaru (jejich původním stavebníkem byl ve své době vlastník pivovaru). Tyto stavby byly umístěny cíleně do sousedství s průmyslovým objektem (tehdy pivovar). Dne 7. 10. 2011 bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby skladové haly, které se týká rozhodnutí datované dne 30. 9. 2019, tedy tato stavba je už řadu let, jak je již výše uvedeno, součástí místních poměrů, kdy z tohoto důvodu instalace další kalící linky a indukční linky vedle stávající kalící linky zjevně není a nemůže být nad míru přiměřenou místním poměrům a nemůže podstatně omezovat obvyklé užívání okolních pozemků (staveb), samozřejmě za dodržení limitů veřejného (správního) práva, což bylo dodrženo a splněno.“*
78. Věnovaly se tedy správní orgány otázce posouzení námitky občanskoprávní povahy vznesené účastníky správního řízení v jeho průběhu dostatečně? Vždyť právě pochybení správních orgánů v tomto směru vedlo zdejší soud k vydání rozsudku ze dne

29. 1. 2016, č. j. 30 A 71/2014-129, kterým zrušil původní rozhodnutí žalovaného o dodatečném povolení stavby ohledně první kalící linky v areálu společnosti KAMAX, s. r.o. Ten byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 68/2016-34.
79. Po podrobném prostudování správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že odpověď na shora položenou otázku musí být kladná a že správní orgány pochybení, vytknutá jim ve shora citovaných rozsudcích, neopakovaly. A to z důvodů níže rozvedených.
80. Dlužno ještě předeslat, že na posuzované správní řízení (tedy spojené územní řízení a řízení o změně v užívání stavby) dopadá ustanovení § 89 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání, případně při veřejném ústním jednání, při kterém musí být nejpozději uplatněny také připomínky veřejnosti; jinak se k nim nepřihlíží. O této skutečnosti byli účastníci řízení řádně poučeni, ať už v původním Oznámení o zahájení řízení ze dne 2. 5. 2018, tak následně v Oznámení nového projednání řízení ze dne 31. 7. 2019 (poté, co první rozhodnutí Stavebního úřadu ve věci bylo žalovaným zrušeno, a věc byla Stavebnímu úřadu vrácena k dalšímu řízení).
81. Oba žalobci uplatnili svoje námitky včas, žalobce a) v podání ze dne 14. 6. 2018 (společně s vlastníky sousedních nemovitostí), žalobce b) v podání ze dne 15. 6. 2018. O tom ostatně není mezi žalobci a žalovaným sporu.
82. Žalobce a) namítal jednak nadměrný hluk, který způsobuje dosavadní provoz areálu, když (ve shodě s přednesy jeho obecné zmocněnkyně při jednání) poukazoval zejména na zdroje hluku nesouvisějící s vlastním provozem kalící linky, ale zejména s provozem manipulačních ploch kolem haly. Dále namítal, že záměr je v rozporu s regulativy Územního plánu Turnov. Toliko v polovině druhé strany svého podání v několika větech zmínil, že je hlukem nad míru přiměřenou poměrům obtěžován i dnes, bez ohledu na to, zda jsou dodrženy hlukové limity. Výslovně znovu zmínil hluk z manipulační plochy (rány, rachocení, spuštěné motory, křik) a zmínil historii vzniku dané lokality. V obecné rovině pak uzavřel tuto pasáž svého vyjádření konstatováním, že areál KAMAXU, s. r. o., zhoršuje kvalitu bydlení a klesá i tržní hodnota jeho domu.
83. Žalobce b) namítal, že není prokázáno, že území není již nadlimitně zatíženo znečišťujícími látkami v ovzduší, a dále namítal nesoulad záměru s územně plánovací dokumentací
84. Žalobce a) pak podáním ze dne 3. 7. 2018 (opět společně s vlastníky sousedních nemovitostí) reagoval na průběh ústního jednání ve věci a vyjádření společnosti KAMAX, s. r. o. Zpochybňoval v něm správnost výsledků Hlukové studie, rozptylové studie (v souvislosti s otázkou benzo(a)pyrenu) a opět namítl rozpor záměru s územně plánovací dokumentací.
85. Rovněž odvolání proti rozhodnutí Stavebního úřadu [žalobce a) ze dne 9. 9. 2018, žalobce b) ze dne 4. 9. 2018], která jsou jinak shodná, obsahují pouze námitky charakteru veřejnoprávního nebo se netýkají předmětu řízení (znovu napadána hluková studie, nadměrné znečištění ovzduší benzo(a)pyrenem, rozpor s územně plánovací dokumentací, režim provozu na manipulační ploše).
86. Po zrušení původního rozhodnutí Stavebního úřadu žalovaným se již žalobci v dalším správním řízení před Stavebním úřadem (poté co mu byla věc vrácena) k věci nevyjádřili,

ačkoliv jim tato možnost byla dána (viz shora již zmiňované Oznámení nového projednání ze dne 31. 7. 2019).

87. Z uvedeného je zřejmé, že v řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce b) námitky občanskoprávní povahy nevznese, žalobce a) pak pouze okrajově, ve zcela obecné rovině a navíc nikoliv k záměru, ale jednalo se spíše o popis současného stavu, kdy nadměrná hluchost byla spojována zejména s činností na manipulační ploše kolem haly, což je ovšem problém, který není předmětem daného správního řízení. Stavební úřad tedy nepochybil, pokud se problematice občanskoprávních námitek věnoval opravdu velmi stručně, protože v podstatě neměl na co konkrétně reagovat.
88. Po vydání rozhodnutí Stavebního úřadu ze dne 30. 9. 2019, sp. zn. SÚ/2266/18/PET, č. j. SU/19/5055/PEJ, jej žalobci znovu napadli odvoláními, tentokrát rozdílného obsahu [odvolání žalobce a) ze dne 23. 10. 2019, odvolání žalobce b) ze dne 1. 11. 2019]. Odvolání žalobce a) se otázky občanskoprávních námitek nevěnovalo vůbec (žalobce opět rozporuje hlukovou studii, věnuje se otázce noční dopravy, benzo(a)pyrenu a nesouladu záměru s Územním plánem Turnov). Odvolání žalobce b) je pak v podstatě totožné s jeho námitkami ze dne 15. 6. 2018 (viz shora).
89. Z obsahu správního spisu tak vyplývá, že v průběhu celého správního řízení žádný ze žalobců relevantní námitky občanskoprávní povahy vůči předmětu řízení, tedy posuzovanému záměru, v podstatě nevznese. Snad kromě již shora zmíněné části námitek žalobce a) ze dne 14. 6. 2018. Jak už ale konstatoval soud shora, jednalo se o několik zcela obecných vět o obtěžování hlukem nad míru přiměřenou poměrům a o zhoršení kvality bydlení, když sám žalobce a) tyto tvrzené skutečnosti spojoval spíše s již existujícím provozem na manipulační ploše areálu KAMAX, s. r. o., nijak konkrétně pak tato tvrzení nespojil s posuzovaným záměrem.
90. Míra obecnosti, se kterou se problematikou posouzení občanskoprávních námitek zabýval žalovaný (předposlední odstavec na str. 20 napadeného rozhodnutí), tak odpovídá rozsahu a míře obecnosti s jakou námitky tohoto charakteru uplatnili účastníci řízení ve svých podáních v průběhu správního řízení.
91. Krajský soud tak uzavírá konstatováním, že žalobci s žádnými konkrétními a relevantními občanskoprávními námitkami v průběhu správního řízení nepřišli. Správní orgány tak nemusely, a vlastně ani nemohly, reagovat na něco, co účastníci správního řízení v jeho průběhu „nepoložili na stůl“, tedy co nevznese.
92. Žalobci uplatnili námitky občanskoprávního charakteru až v žalobě (viz body 3. až 7. tohoto rozsudku).
93. Jak ale upozornil soud shora, přezkoumávané správní řízení bylo ovládáno zásadou koncentrace (§ 89 stavebního zákona). Smysl uvedené zásady spočívá v racionalizaci a efektivnosti řízení před správním orgánem tak, aby nedocházelo k jeho zbytečnému prodlužování, k opakování stejné či podobné argumentace anebo naopak k dodatečnému (a někdy i účelovému) předkládání dalších tvrzení, názorů a důkazů, které mohly být bez větších obtíží účastníky řízení uplatněny již dříve.
94. Tím spíše tak nemůže k námitkám, které ve správním řízení ovládaném koncentrační zásadou nebyly jeho účastníky vůbec nebo včas uplatněny a které jimi byly uplatněny až v žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo dané správní řízení ukončeno, přihlížet a zabývat se jimi (jako první, beztoho, že by byly vypořádány správními orgány) správní soud. To by

odporovalo zásadě subsidiarity správního soudnictví (srovnej rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 2. 2006, č. j. 30 Ca 49/2005-72; dostupný na www.nssoud.cz).

95. Při vědomí, že by však ta část prvé žalobní námitky, která obsahuje námitky občanskoprávní povahy, mohla být vnímána i jako rozšíření argumentace žalobce a) vznesené v jeho podání ze dne 14. 6. 2018, rozhodl se krajský soud se k těmto žalobním tvrzením vyjádřit (byť dle svého přesvědčení tak bude činit v podstatě pouze obiter dictum).
96. Obsahově tyto námitky kopírují tvrzení, se kterými přišli žalobci ve shora již zmiňovaném soudním řízení, které bylo ukončeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 4. 2020, č. j. 30 A 61/2018-56, jímž žalobu žalobců zamítl. V tomto soudním řízení ovšem byla situace skutkově jiná, protože v něm posuzovaném stavebním řízení o dodatečném stavebním povolení první kalící linky v areálu KAMAX, s. r. o., žalobci tyto námitky občanskoprávního charakteru uplatnili.
97. Podstatou daných námitek je tvrzení žalobců, že i kdyby předmětný záměr splňoval limity pro hluk nebo znečištění ovzduší, přesto jím vyvolané negativní vlivy v součtu s negativními vlivy stávajícího provozu nepřipustně narušují kvalitu daného prostředí nad míru přiměřenou poměrům.
98. S ohledem na shora již soudem konstatovanou skutečnost, že obsah těchto námitek občanskoprávní povahy vznesených ve shora uvedeném stavebním i soudním řízení je svoji podstatou zcela shodný s námitkami občanskoprávní povahy vznesenými v rámci prvního žalobního bodu v nyní posuzované věci, dovolí si krajský soud nejen odkázat na své tehdejší závěry, které v citovaném rozsudku ohledně dané problematiky učinil, ale zejména považuje za vhodné, aby ocitoval tu část odůvodnění z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020-36, kterým kasační stížnost žalobců proti uvedenému rozsudku krajského soudu zamítl. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu totiž velmi výstižně popisují, vystihují a hodnotí předmětné občanskoprávní námitky žalobců. S ohledem na shora uvedené jsou plně aplikovatelné i na nynější žalobní tvrzení a krajský soud se s nimi plně ztotožňuje. Nejvyšší správní soud o námitkách žalobců usoudil následovně:

„[40] V nyní posuzované věci dospěly správní orgány k odůvodněnému závěru, že provozem dodatečně povolené stavby kalící linky nedochází k překročení hygienických limitů (viz výše). Ze správního spisu ani z tvrzení stěžovatelů nejsou zřejmé žádné zvláštní okolnosti, které by mohly odůvodnit potřebu vyššího standardu ochrany uživatelů okolních nemovitostí. Naopak, jak již byli stěžovatelé správními orgány i krajským soudem opakovaně upozorňováni, jejich nemovitosti se nacházejí v průmyslové zóně nedaleko pivovaru, jakož i dalších staveb sloužících k průmyslové výrobě či skladování. Nejvyšší správní soud nemá pochyb, že obdobné lokality jsou charakteristické právě zvýšenou hlukovou zátěží a nic, kromě nepodložených tvrzení stěžovatelů, nenasvědčuje tomu, že by daná lokalita vykazovala před zprovozněním kalící linky výrazně nižší hlukovou zátěž. V závazném stanovisku Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 11. 8. 2015, č. j. KHSLB 16664/2015, vycházejícím z měření provedeného za zkušební provozu se navíc uvádí, že i za provozu kalící linky zůstala dominantním zdrojem hluku doprava na veřejných komunikacích, která s jejím provozem nikterak nesouvisí – Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že si je vědom, že bylo toto závazné stanovisko vydáno pro účely kolaudačního souhlasu jiné stavby na témže

pozemku, a odkaz na něj tedy neuvádí jako stěžejní argument, nýbrž pouze podpůrně pro dokreslení situace.

[41] Na výše uvedeném ničeho nemění ani argumentace stěžovatelů, že původně byly obytné domy situovány vedle pivovaru tak, aby jejich uživatelé nebyli jeho provozem obtěžováni. I tak totiž byly domy již před stavbou kalící linky situovány v průmyslové zóně, o čemž vypovídají i další blízké stavby sloužící jako sklady či průmyslové výroby. Obyvatelé těchto domů tak nemohli legitimně očekávat, že budou chráněni před imisemi nad rámec zákonných limitů. Rovněž je třeba přihlídnout k tomu, že stěžovatelé brojí proti vestavbě kalící linky, nikoliv proti stavbě areálu jako takového, který měl od počátku být užíván jako sklad. Přitom významným zdrojem hluku je právě doprava na veřejné komunikaci a též doprava související s obsluhou skladu – ostatně z podání stěžovatelů též vyplývá, že je obtěžuje hluk spojený s nákladkami a vykládkami nebo hučením motorů kamionů. Lze tak uzavřít, že ještě před vestavbou kalící linky byly místní poměry bezesporu charakterizovány zvýšenou hlukovou zátěží.

[42] Stěžovatele je též třeba upozornit, že zejména v případě občanskoprávních námitek je třeba podložit svá tvrzení důkazy. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 - 36, uvedl: „Za rozumný lze označit požadavek, aby účastník vznášející občanskoprávní námitku důkazně podložil svá tvrzení alespoň do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolal důvodné pochybnosti o tom, zda stavba způsobuje (příp. bude způsobovat) obtěžování nad míru přiměřenou poměrům či nikoliv (přiměřeně lze odkázat na důkazní standard ve sporných řízeních podle § 141 odst. 4 správního řádu). Podaří-li se vlastníkově sousední nemovitosti objektivně vyvolat popsané pochybnosti na straně stavebního úřadu, přesouvá se důkazní břemeno, tedy povinnost prokázat, že k obtěžování nad míru přiměřenou poměrům nedochází (příp. nebude odcházet) na stavebníka, který usiluje o zpětnou legalizaci své stavby. V takové situaci je obdobně použitelná výše citovaná judikatura [rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. listopadu 2001, sp. zn. 30 Ca 394/1999, č. 901/2001 in: Soudní judikatura ve věcech správních, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. října 2005, č. j. 10 Ca 220/2004 - 26, č. 804/2006 Sb. NSS], podle níž má stavebník nepovolené stavby povinnost prokázat, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, požaduje-li její dodatečné povolení.“ Jak již zdejší soud upozornil výše, měření hluku stěžovatelé zpochybňovali pouhými tvrzeními, aniž by je jakkoliv dokazovali, a ani nepodložili tvrzení ohledně místních poměrů ničím jiným než svými názory (popř. též náhledem na věc hrstky sousedů s evidentním zájmem na výsledku řízení). Je zřejmé, že tímto procesním postupem nemohli vyvolat důvodné pochybnosti, aby měly správní orgány důvod požadovat po osobě zúčastněné na řízení II) další důkazy.“

99. Ve světle shora citovaného krajský soud konstatuje, že rovněž v nyní projednávané věci tvrzení žalobců, že negativní vlivy posuzovaného záměru ve svém souhrnu nepřipustně narušují v dané lokalitě kvalitu životního prostředí a pohodu bydlení nad míru přiměřenou poměrům, zůstala ve zcela obecné, nikterak konkretizované rovině; bez toho, že by jejich důvodnost a oprávněnost žalobci doložili relevantními důkazy.
100. Protože krajský soud shrnuje a uzavírá, že neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, a nezbylo mu, než žalobu zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

101. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný se náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdal.
102. Osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení nepožadovaly, ostatně pro takový postup nebyly ani naplněny důvody dle § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. července 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu